

“Единъ фактъ,” Фоксъ ималъ обычай да казва, “струва хыляда доводи.” Въ Іерусалимъ живѣше, прѣзъ първы-тѣ години на Христіанство-то, единъ чловѣкъ, който гоняше ученіе-то Христово съ най-голѣмъ люто-сть. Той вържаше и затваряше въ тъмници мъже и жени поради върваніе-то имъ, и чрѣзъ мъченіе принуждаваше мнозина да богохулствуватъ. На послѣ, обаче, намѣрихъ тойзи чловѣкъ да проповѣдва Христа съсъ повече ревностъ отъ кой да е отъ апосто-лы-тѣ, при всичко че за това той быде мъ-ченъ и немилостиво гоненъ и отъ язычници и отъ Евреи. Той показа, слѣдъ единъ да-денъ день и часъ най-дѣятелнъ-тъ и прѣ-данныъ Христіанскъ каріеръ, който свѣ-тъ-тъ е виждалъ, освенъ еднъ. Той най-послѣ свърши и увѣнча своя пълнъ съ приключенія животъ, съ мъченичество за сѣщо-то дѣло, което той нѣкогашъ гоняше. Кой е този, който, като ся е запозналъ съсъ живота на този чловѣкъ Павла, може да ся сумнява че е былъ обърналъ къмъ Бога, не въ въображеніе нито чрѣзъ развитіе или себеусъвършенст-вуваніе, не чрѣзъ нѣкой правоучителенъ планъ или соціално прѣобразование, но чрѣзъ духовнъ силъ, която прѣражда и спасява. Лицемѣріе ли бѣ или ентузіазмъ — побѣснялъ страхъ отъ смъртъ ли бѣ, или септаменталенъ спиритуализмъ що извърши това промѣненіе? Не,